

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie III Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący Sędzia Dorota Klukowska

Protokolant Monika Błaszczak

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2019 r. w Tczewie

na rozprawie sprawy

z powództwa M. A. (1), małoletnich B. A., Ł. A., Z. A.

przeciwko W. A.

o alimenty

I. zasądza od pozwanego W. A. z tytułu alimentów na rzecz małoletnich powodów B. A. kwotę 50 zł (pięćdziesiąt złotych) miesięcznie, Ł. A. kwotę 50 zł (pięćdziesiąt złotych) miesięcznie, Z. A. kwotę 50 zł (pięćdziesiąt złotych) miesięcznie, tj. łącznie kwotę 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) miesięcznie płatną do rąk przedstawicielki ustawowej małoletnich powodów M. A. (2) z góry do 15-go dnia każdego miesiąca, począwszy od dnia 05 czerwca 2018 roku;

I. zasądza od pozwanego W. A. z tytułu alimentów na rzecz powoda M. A. (1) kwotę 50 zł (pięćdziesiąt złotych) miesięcznie płatną do rąk powoda M. A. (1) z góry do 15-go dnia każdego miesiąca, począwszy od dnia 05 czerwca 2018 roku;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

I. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. C. kwotę 1107 zł (tysiąc sto siedem złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego za reprezentowanie małoletnich powodów z urzędu, w tym kwotę 207 zł (dwieście siedem złotych) tytułem podatku VAT;

I. odstępuje od obciążania pozwanego W. A. kosztami sądowymi w sprawie.

I. wyrokowi w punkcie I i II nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt III RC 134/18

UZASADNIENIE

M. A. (2), działając w imieniu małoletnich B., Ł. i Z. A., jako ich przedstawicielka ustawowa oraz pełnoletniego M. A. (1), jako jego pełnomocnik, wniosła o zasądzenie od pozwanego W. A. na rzecz powodów alimentów w kwocie po 500 złotych miesięcznie, płatnych do 15-go dnia każdego miesiąca do jej rąk; o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu oraz o wydanie wyroku zaocznego w przypadku nie stawienia się pozwanego na rozprawę.

W uzasadnieniu wskazała, iż strony zawarły związek małżeński w dniu (...). Z małżeństwa urodziło się pięcioro dzieci, w tym dwoje już pełnoletnich. Argumentowała, iż pozwany nadużywa alkoholu, wywołuje awantury, znęca się psychicznie i fizycznie nad rodziną. Od stycznia 2018r. nie łoży na utrzymanie dzieci, czynszu i mediów. Nadal mieszka wspólnie w wynajmowanym mieszkaniu, pomimo nakazu sądowego o opuszczeniu. Wskazała, iż w chwili obecnej

sama utrzymuje rodzinę i mieszkanie, gdzie miesięczny koszt utrzymania mieszkania wynosi 1300zł. Pozostałe koszty: wyżywienie, szkoła, dzieci to koszt 1750zł. Łącznie około 3000zł. Wskazała, iż obecnie pracuje na umowę zlecenie w firmie sprzątającej P. z wynagrodzeniem w kwocie 1.400zł plus zasiłek rodzinny. Pozwany otrzymuje rentę chorobową i dodatkowo pracuje, czego nie może udokumentować. (pозew – k. 3-4, uzupełnienie pozwu – k. 19).

Wobec nieuzupełnienia braków formalnych pozwu zarządzeniem z dnia 24 maja 2018r. nastąpił zwrot pozwu (k. 20). W dniu 05 czerwca 2008r. M. A. (2) uzupełniła braki formalne pozwu oraz wniosła o wpisanie sprawy pod nowy numer. Sprawa została wpisana pod nowy numer (k. 21, 22).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletni Ł. A. urodził się (...) w T., małoletnia Z. A. urodziła się w dniu (...) w T., małoletni B. A. urodził się (...) w T., M. A. (1) urodził się w dniu (...) w T.. Powodowie pochodzą ze związku małżeńskiego W. A. i M. A. (2).

(dow ód: odpisy aktów urodzeń – k. 6-9, odpis skrócony aktu małżeństwa – k. 9)

Wszyscy powodowie Ł., Z., B. oraz M. A. (1) zamieszkują z matką M. A. (2). W skład opłat mieszkaniowych zajmowanego przez nich mieszkania wchodzi: czynsz wynajmu – 850zł miesięcznie, opłata za energię elektryczną – 400zł co dwa miesiące, opłata za wywóz śmieci – 50zł, opłata za telewizor i Internet – 300zł.

W skład kosztów utrzymania małoletnich Ł. A., Z. A. i B. A. wchodzi: wyżywienie – po 400zł miesięcznie, środki czystości – po 50-60zł miesięcznie, odzież i obuwie – około 100-120zł miesięcznie, wydatki szkolne w tym kino oraz inne składki – po 50zł miesięcznie, leki – po 30zł miesięcznie. Poza tym ćwiczenia dla B. do liceum kosztowały około 400zł, a dla Ł. – 150zł. Wydatki na zeszyty wyniosły 200zł. Przedstawicielka ustawowa powodów otrzymała dla nich środki z tytułu wyprawki 300 plus.

M. A. (1) w czerwcu br. ukończył (...) Szkołę Zawodową, przy czym praktyki miał do września przez 5 razy w tygodniu, po czym będzie miał egzamin czeladniczy. Zamierza podjąć pracę oraz chce się uczyć w systemie wieczorowym. Szkoła jest darmowa, zajęcia w niej są w poniedziałki, wtorki i środy od godz. 15:00. Miesięczny koszt jego utrzymania wynosi 1000zł. W jego skład wchodzi m.in. bilet miesięczny – 100zł, odzież i obuwie – 200zł miesięcznie, art. chemiczne i kosmetyki – około 100zł miesięcznie, wyżywienie – 100zł tygodniowo.

(dow ód: zeznania przedstawicielki ustawowej – k. 106-106v od godz. 00:21:46 do godz. 00:35:55, zeznania powoda M. A. (1) – k. 105v-106 od godz. 00:15:28 do godz. 00:21:46, k. 117v od godz. 00:45:53 do godz. 00:47:00, spisy kosztów utrzymania – k. 12, 54-56, zaświadczenia – k. 16, 75, umowa najmu lokalu mieszkalnego – k. 57-59, aneks do umowy najmu – k. 76, faktury – k. 60-63, legitymacja szkolna – k. 71-72, zaświadczenie i bilet – k. 73, informacja – k. 82-83, karta obserwacji i oceny etapu praktycznego egzaminu – k. 125, zawiadomienie – k. 126, umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego – k. 127, świadectwo ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej – k. 128)

Przedstawicielka ustawowa M. A. (2) zatrudniona była w firmie (...) na podstawie umowy zlecenia, z pracy tej osiągała dochód w wysokości około 2000zł netto miesięcznie. W dniu (...) zawarła umowę o pracę na okres próbny z wydawnictwem (...) spółka z o.o. z wynagrodzeniem 2.250zł brutto miesięcznie.

W okresie od dnia 01 października 2017 roku do 31 marca 2018 roku z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w P. M. A. (2) pobrała świadczenie wychowawcze w łącznej kwocie 9500zł miesięcznie. W tym samym okresie pobrała również zasiłek rodziny w kwocie 3031zł oraz dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu wychowywania dziecka w rodzinie wielodzietnej w wysokości 1140zł. M. A. (2) niewielkie kwoty pożycza również od K. D..

(dow ód: zeznania przedstawicielki ustawowej – k. 106-106v od godz. 00:21:46 do godz. 00:33:07, k. 117v od godz. 00:41:07 do godz. 00:41:35, zeznania świadka K. D. – k. 105v od godz. 00:09:09 do godz. 00:13:19, zaświadczenia – k. 10, 14, 15, 74, umowa zlecenia – k. 77, informacja o dochodach – k. 78-81, informacja o odliczeniach – k. 84-87, zeznania o wysokości osiągniętego dochodu – k. 88-91, umowa o pracę – k. 114-115)

Pozwany W. A. ma 48 lat. Decyzją Komisji lekarskiej do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia (...) został zaliczony do drugiej grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia. Od (...) przysługuje mu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Obecnie otrzymuje ją w kwocie 1100zł brutto tj. 848,60zł netto miesięcznie.

Pozwany choruje na cukrzycę, ma marskość wątroby, ma usuniętą śledzionę oraz żylaki przełyku. Wymaga podawania insuliny. Na leki, w tym na insulinę potrzebuje 100zł miesięcznie. Na wyżywienie i leki wydaje prawie całość swojego świadczenia.

Nie posiada majątku ani oszczędności.

W 2008 roku pracował w I.. Pracę tę pomógł mu zorganizować kolega. Pracował jako malarz. Po czym firma zatrudniająca zrezygnowała z ich usług.

W roku 2016r. pracował w firmie (...) na podstawie umowy zlecenie za wynagrodzeniem w wysokości 1.850zł brutto miesięcznie. Zrezygnował z tej pracy z uwagi na zły dojazd. Wówczas nie przyznał się pracodawcy, że pobiera rentę. W latach 2016-2017 miał działalność gospodarczą zarejestrowana w P., a pracował w N.. Zarabiał wówczas 4000-4500zł miesięcznie. Na budowie pracował do połowy września 2018r. Na budowach pracował w zawodzie malarza.

Od września 2018r. pozwany nie pracuje. Nie podejmuje się prac dorywczych.

Do maja 2018r. W. A. mieszkał w P. przy ul. (...) w hotelu pracowniczym, za który opłata wynosiła 800zł miesięcznie, przy czym w opłaceniu hotelu pomagała mu jego siostra, dokładając się kwotą 400zł lub płacąc całą należność. Obecnie nikt mu nie pomaga w utrzymaniu. Jest osobą bezdomną. Aktualnie mieszka u kolegi w G..

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie II Wydziału Karnego z dnia 18 stycznia 2018r. w sprawie IIK 877/17 W. A. został skazany za to, że znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją żoną M. A. (2) oraz dziećmi B. A. i Ł. A. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1 roku ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. W okresie od maja 2018 roku do lipca 2018 roku pozwany był aresztowany.

W. A. posiada prawo jazdy kat. A, B, C, nie pracował jako kierowca. W ogóle nie jeździ. Miał zatrzymane prawo jazdy na okres 10 miesięcy za prowadzenie pojazdu pod wpływem alkoholu.

Pozwany nie łoży na utrzymanie dzieci. Nie robi powodom prezentów. Nie utrzymuje z nimi kontaktów.

(dow ód: zeznania pozwanego – k. 116-117v od godz. 00:03:02 do godz. 00:39:24, k. 130v od godz. 00:08:14 do godz. 00:11:59, zeznania przedstawicielki ustawowej – k. 106-106v od godz. 00:21:46 do godz. 00:33:07, odpis wyroku – k. 11, wypis z treści orzeczenia – k. 101, zaświadczenie – k. 100, skierowania – k. 102, 103, pismo – k. 112, umowa zlecenie – k. 113)

Powiatowy Urząd Pracy w G. nie posiada ofert pracy w warunkach pracy chronionej. Powiatowy Urząd Pracy w T. nie dysponuje ofertami pracy dla osób z orzeczeniem o niepełnosprawności oraz wskazaniem do zatrudnienia w pracy w warunkach chronionych.

(dow ód: informacje z PUP - k. 69, 122, 123, 124)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego w postaci dokumentów zebranych w aktach niniejszej sprawy, a także na podstawie przesłuchania M. A. (2) - przedstawicielki ustawowej małoletnich powodów Ł., Z. i B. A., powoda M. A. (1) i pozwanego W. A. oraz częściowo świadka K. D..

Ustalając wysokość kosztów utrzymania małoletnich powodów - Ł., Z. i B. A., Sąd oparł się na zeznaniach ich matki - M. A. (2). Zdaniem Sądu, biorąc pod uwagę doświadczenie życiowe, podawane przez matkę małoletnich powodów koszty ich utrzymania, uwzględniające wyżywienie, środki czystości, kosmetyki, odzież, obuwie, wydatki szkolne oraz leki nie są w żaden sposób zawyżone i mieszczą się w życiowo uzasadnionych normach. Twierdzenia przedstawicielki ustawowej dotyczące wysokości opłat mieszkaniowych natomiast znajduje potwierdzenie w przedłożonych przez nią dokumentach. Ponadto sam pozwany nie kwestionował kosztów utrzymania powodów przedstawionych przez M. A. (2).

Sąd dał wiarę zeznaniom M. A. (2) odnośnie jej aktualnej sytuacji życiowej, w tym finansowej, albowiem jej zeznania w tym zakresie były jasne, spójne oraz korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym. Fakt, iż M. A. (2) była zatrudniona w firmie (...) oraz, że pożyczła niewielkie kwoty pieniędzy również od K. D., znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka K. D., którym w tym zakresie Sąd nadał przymiot wiarygodności.

Zeznania M. A. (2) dotyczące tego, że pozwanego powinno być stać na alimenty po 500zł na dzieci oraz, że jest zdolny do pracy, nie znajdują potwierdzenia w zebranych materiale. Sąd uznał je jako ocenę M. A. (2) na temat możliwości finansowych pozwanego, natomiast orzekając musi opierać się na faktach, a nie na opinii jednej ze stron na temat drugiej. O możliwościach zarobkowych i majątkowych pozwanego Sąd zważy poniżej.

PW ocenie Sądu również powód M. A. (1) nie zawyżył kosztów swojego utrzymania. Kwota 1000zł potrzebna na jego utrzymanie odpowiada aktualnie obowiązującym cenom poszczególnych produktów oraz usług. Za wiarygodne Sąd uznał zeznania M. A. (1) dotyczące tego, że ukończył szkołę zawodową, że do września odbywał praktyki zawodowe, po których będzie przystępował do egzaminu czeladniczego, albowiem w całości znajdują one potwierdzenie w przedłożonych przez niego dokumentach. Wątpliwości nie budzi fakt, iż M. A. (1) nie zdobył jeszcze możliwości samodzielnego utrzymania się. Zeznania M. A. (1) dotyczące tego, że pozwany podejmuje pracę, że mówił mu o tym wiele razy, że pracuje w budowlance, Sąd uznał za gołosłowne. Nie znajdują one potwierdzenia w zebranych materiale, o czym będzie mowa poniżej.

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego W. A. co do jego sytuacji życiowej, odnośnie tego, że choruje na cukrzycę, marskość wątroby, żylaki przelyku oraz ma usuniętą śledzionę, że przysługuje mu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, odnośnie wysokości tego świadczenia, co do kosztów jego utrzymania, w tym wydatków na leki, że nie posiada majątku ani oszczędności, że do września 2018r. pracował na budowach, gdzie wykonywał prace malarza, że wcześniej mieszkał w hotelu pracowniczym, że jest bezdomny, przy czym obecnie mieszka u kolegi w G., odnośnie tego, że został skazany za znęcanie się nad rodziną, że odbył karę pozbawienia wolności, że miał zatrzymane prawo jazdy, że nie jeździ samochodem oraz, że nie łoży na utrzymanie powodów i nie utrzymuje z nimi kontaktów, albowiem zeznania te są jasne, spójne oraz korespondują z pozostałym materiałem - fakt, iż został on zaliczony do drugiej grypy inwalidów potwierdza wypis z treści orzeczenia z dnia (...). (k. 101-101v); to, że pobiera rentę z tytułu niezdolności do pracy - w kwocie 1100zł brutto przy czym wypłacana jest mu kwota 848,60zł - potwierdza Zaświadczenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w T. (k. 100); natomiast jego aktualny stan zdrowia potwierdzają skierowania do Pracowni Diagnostycznej (k. 102-103). Dokumentów tych – co należy podkreślić – strona przeciwna nie kwestionowała.

Strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, że pozwany W. A. aktualnie może podjąć jakiegokolwiek zatrudnienie. W żadnym razie nie znajduje to potwierdzenia w zeznaniach świadka K. D.. K. D. zeznała: „Nie wiem czy pozwany pracuje, ostatnio widziałam go 5 miesięcy temu. Ja widziałam jak pan A. szedł roboczo ubrany. Ale nie widziałam, by pracował, by wykonywał konkretną jakąś pracę.(...) 5 miesięcy temu widziałam pana A. w P. w sklepie. Miał spodnie brudne od gipsu, kurtkę bo było zimno i plecak. Wnioskuje, że to było ubranie robocze bo było brudne.” (k. 105v od godz. 00:09:09 do godz. 00:14:43). Odnośnie tego pozwany natomiast podał: „(...) chociaż pracowałem to nigdy nie byłem w kombinezonie w mieście. Niemożliwe aby mnie świadek widziała. Nie zgadza się to, że świadek widziała mnie 5 miesięcy temu roboczo ubranego”. (k. 116v od godz. 00:03:02 do godz. 00:26:30). Wobec tak sprzecznych stanowisk oraz braku innych dowodów Sąd nie mógł przyjąć, że pozwany w tamtym czasie pracował. Nawet jeżeli miał na sobie robocze ubranie – czemu zdecydowanie zaprzeczył twierdząc, że nawet jak pracował, to nie chodził w kombinezonie po mieście, co jest przekonywujące, gdyż zdecydowana większość osób pracujących na budowach, przebiera się

wychodząc z pracy w czystą odzież – to zbyt daleko posuniętym jest wnioskowanie, że jest to jednoznaczne z tym, że pracuje. Tym bardziej, że miał być widziany na terenie sklepu (...). Oczywiście inaczej rzecz by się przedstawiała gdyby był widziany w miejscu pracy – tego natomiast żadna z przesłuchanych osób nie potwierdziła.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, gdyż ich autentyczność i prawdziwość nie budziła wątpliwości. Dokumenty te zostały zgromadzone w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami prawnymi, a także mają charakter kompletny. Wiarygodność tych dokumentów nie była w toku postępowania kwestionowana przez żadną ze stron. Odnośnie kserokopii dokumentów należy wskazać, iż strony ich nie kwestionowały i nie domagały się złożenia oryginałów przez stronę przeciwną.

Materialno-prawną podstawą powództwa o zasądzenie alimentów jest art. 133 § 1 kro, zgodnie z którym do świadczeń alimentacyjnych wobec dzieci zobowiązani są oboje rodzice, niezależnie od tego, czy żyją razem z dzieckiem czy też oddzielnie. Zakres tego obowiązku wyznaczany jest zaś, stosownie do wskazań art. 135 § 1 kro, z jednej strony poziomem usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego do alimentacji, z drugiej zaś zarobkowymi i majątkowymi możliwościami osoby zobowiązanej. Oba te czynniki Sąd bierze każdorazowo pod uwagę według stanu istniejącego w chwili orzekania.

W związku z powyższym, oceniając zasadność powództwa małoletnich Ł., Z. i B. A. oraz pełnoletniego M. A. (1) Sąd miał na uwadze rozmiar ich uzasadnionych potrzeb, ale zważył także na sytuację majątkową ich rodziców i przede wszystkim możliwości zarobkowe pozwanego W. A..

W realiach niniejszej sprawy usprawiedliwione koszty związane z utrzymaniem małoletnich Ł., Z. i B. A. Sąd ustalił na kwoty po około 950zł miesięcznie, w tym wyżywienie: 400zł, środki czystości – 50-60zł, odzież i obuwie – około 100-120zł, wydatki szkolne w tym kino oraz inne składki – po 50zł, leki – 30zł oraz udział w opłatach mieszkaniowych – 280zł – będący sumą poszczególnych opłat miesięcznych podzieloną przez liczbę osób zajmujących mieszkanie (czynsz wynajmu – 850zł, opłata za energię elektryczną – 200zł, opłata za wywóz śmieci – 50zł, opłata za telewizor i Internet – 300zł : 5 osób). Usprawiedliwione koszty utrzymania M. A. (1) natomiast wynoszą 1000zł.

Zatem przyjmując, iż usprawiedliwione potrzeby powodów kształtują się na ustalonym powyżej poziomie, ustalając wysokość alimentów w sprawie Sąd zobligowany był do uwzględnienia w tym zakresie drugiej ze wskazanych powyżej przesłanek, tj. zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego.

Podnieść należy, iż pozwany W. A. nie posiada możliwości majątkowych, albowiem nie posiada żadnego majątku oraz oszczędności.

Odnośnie możliwości zarobkowych pozwanego natomiast przede wszystkim wskazać należy, iż Komisja Lekarska do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia orzeczeniem (...) zaliczyła go do drugiej grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia. Grupy inwalidzkie były nadawane do roku 1997. Od 1 stycznia 1998 roku obowiązuje nowy system orzecznictwa o niepełnosprawności i niezdolności do wykonywania pracy. Zmiana grupy inwalidzkiej na stopień jednak nie była konieczna. Druga grupa inwalidzka w dawnym systemie orzecznictwa odpowiada całkowitej niezdolności do pracy w obecnym systemie orzecznictwa. W świetle prawa osoba z ustaloną grupą inwalidzką zachowała dotychczasowe uprawnienia, jeśli orzeczenie nie utraciło mocy, czyli zostało wydane „na stałe”. Orzeczenie pozwanego nie utraciło mocy, a potwierdza to chociażby fakt, iż na jego podstawie jest mu nadal wypłacana renta z tytułu niezdolności do pracy. W ocenie Sądu wobec stwierdzonej całkowitej niezdolności pozwanego do pracy jego możliwości płatnicze wyznacza świadczenie rentowe wynoszące 1100 złotych brutto tj. kwota 848,60zł netto miesięcznie. Podkreślić tutaj jeszcze raz należy, iż powódowie nie wykazali, że pozwany jest w stanie uzyskiwać wyższe dochody niż te, które uzyskuje z renty. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdza, iż pozwany do września 2018 roku, mimo stwierdzonej niezdolności do pracy, podejmował zatrudnienie. Zeznania stron w tym zakresie są spójne – pozwany nie zaprzeczał ani, że w 2008 roku pracował w I., ani że w 2016 roku pracował w firmie ogólnobudowlanej u A. M., ani że w latach 2016-2017 miał działalność zarejestrowaną wP., przy czym pracował na terenie N.. Jednocześnie zebrany materiał dowodowy wskazuje, iż podejmowane przez niego zatrudnienie nie miało charakteru stałego. Wynika, to zarówno z zeznań M. A. (1), który wskazał, iż: „Przed wyprowadzką ojciec nie pracował nigdzie legalnie, ojciec

był na rencie od wielu lat. Ojciec dorabiał sobie do renty (...)” (k. 106 od godz. 00:15:28 do godz. 00:21:46), jak i z zeznań M. A. (2), która podała: „Pozwany pracował przed naszym rozstaniem, dorywczo, zawsze pracował dorywczo, jako budowlaniec (...). Mąż zawsze miał rentę (...)” (k. 106 od godz. 00:21:46 do godz. 00:33:07). Pozwany od września 2018 roku nie podejmuje zatrudnienia. Zdaniem Sądu z uwagi na stan zdrowia pozwanego nie można wymagać od niego stałej aktywizacji zawodowej, przeciwnie, aktywność ta stanowi sytuację wyjątkową, skoro Komisja Lekarska do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia zaliczyła do drugiej grypy inwalidów, co jak wyżej wskazano, aktualnie oznacza całkowitą niezdolności do pracy. Zdaniem Sądu dochód z tytułu renty wynoszący 848,60 złotych netto miesięcznie nie pozwala pozwanemu świadczyć powodom alimentów wyższych niż zostały zasądzone. Wyższe alimenty spowodowałyby u pozwanego niemożność zabezpieczenia jego podstawowych potrzeb życiowych, w tym związanych z zakupem leków niezbędnych mu do życia. Sama M. A. (2) przyznała: „Mąż jest cukrzykiem, wymaga podawania insuliny, kiedyś tak nie było, insulina jest konieczna od 2 lat” (k. 106 od godz. 00:21:46 do godz. 00:33:07). Sąd, zasądzając alimenty musi mieć na uwadze usprawiedliwione potrzeby osób uprawnionych – w tym przypadku powodów, jednocześnie nie może pozostać osoby zobowiązanej - w tym przypadku pozwanego – bez środków umożliwiających mu przeżycie, a tak stałoby się gdyby orzekł o wyższych ratach alimentacyjnych. Sąd również miał na uwadze, że zarówno Powiatowy Urząd Pracy w G. jak i Powiatowy Urząd Pracy w T. nie dysponują ofertami pracy dla osób ze wskazaniem do zatrudnienia w pracy w warunkach chronionych, w związku z czym nie mógł nawet wymagać od pozwanego podjęcia takiego zatrudnienia. Podsumowując, w ocenie Sądu możliwości płatniczych pozwanego nie można oceniać przez pryzmat wyższych dochodów, gdyż nie ma on realnych możliwości ich uzyskiwania. Możliwości płatnicze pozwanego będą mogły być oceniane jako wyższe dopiero gdy odpowiednia komisja lekarska orzeknie, iż jest on osobą zdolną lub chociażby częściowo zdolną do pracy. Aktualnie natomiast nie ma możliwości wymagania od pozwanego uzyskiwania wyższych dochodów.

Jednocześnie w ocenie Sądu dochód pozwanego pozwala jemu na uiszczanie na rzecz małoletnich powodów Ł., Z. i B. A. oraz pełnoletniego powoda M. A. (1), alimentów w wysokości po 50zł miesięcznie. Alimenty w wysokości po 50 złotych pochłoną około 24% jego dochodów. Podkreślić przy tym należy, iż nawet trudna sytuacja materialna rodziców nie zwalnia ich od obowiązku świadczenia na potrzeby dzieci. Zmuszeni są oni dzielić się z dziećmi nawet bardzo szczupłymi dochodami, gdyż podstawowym obowiązkiem rodziców jest zapewnienie warunków bytowania swoim dzieciom. Pozostała kwota natomiast jest niezbędna pozwanemu na zaspokojenie jego podstawowych potrzeb życiowych tj. zakup leków, które stanowią wydatek rzędu 100zł oraz żywności, na którą w ocenie Sądu winna wystarczyć mu kwota 400zł miesięcznie tj. taka sama jak w przypadku jego dzieci. Pozostałe 150zł musi mieć zabezpieczone na inne wydatki.

W tym miejscu jeszcze dodać należy, iż Sąd nie może zasądzać alimentów tylko po to by strona uzyskała tytuł wykonawczy, a potem orzeczenie od komornika o bezskuteczności egzekucji, by ostatecznie móc zwrócić się do Funduszu Alimentacyjnego o wypłatę zaliczki alimentacyjnej. Orzeczenie wydane na takiej zasadzie zmierzałoby do obejścia prawa, a przecież Sąd stoi na jego straży.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału bezsprzecznie wynika, iż M. A. (2) -matka małoletnich powodów Ł., Z. i B. A. swój obowiązek alimentacyjny spełnia zarówno poprzez łózenie na małoletnich środków finansowych, jak również poprzez codzienną pielęgnację i wychowanie dzieci. Pozostaje ona w zatrudnieniu, wcześniej pracowała w firmie (...) na podstawie umowy zlecenia, gdzie osiągała dochód w wysokości około 2000zł miesięcznie, a aktualnie pracuje na podstawie umowy o pracę w Wydawnictwie (...) S. z o.o. z wynagrodzeniem w wysokości 2250zł miesięcznie. Całkowity ciężar wychowania i opieki nad małoletnimi dziećmi spoczywa wyłącznie na niej, gdyż pozwany nie kontaktuje się z dziećmi. Oczywiście Sąd rozstrzygając, w niniejszej sprawie miał na uwadze treść art. 135§3 krio, który stanowi, iż na zakres świadczeń alimentacyjnych nie wpływają: 1) świadczenia z pomocy społecznej lub funduszu alimentacyjnego, o którym mowa w ustawie z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, podlegające zwrotowi przez zobowiązanego do alimentacji; 2) świadczenia, wydatki i inne środki finansowe związane z umieszczeniem dziecka w pieczy zastępczej, o których mowa w przepisach o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej; 3) świadczenie wychowawcze, o którym mowa w ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci 4) świadczenia rodzinne, o których mowa w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach

rodziny, jednak nie mógł nie zauważyć, że M. A. (2) z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w P. otrzymuje świadczenia, (które w okresie od 01 października 2017 roku do 31 marca 2018 roku wyniosły łącznie 13.671zł – k. 15, 16) - przy doliczeniu do których jej wynagrodzenia – są w stanie zabezpieczyć podstawowe potrzeby życiowe zarówno jej, jak i jej dzieci. Dodać tutaj należy, iż w chwili gdy powodowie znaleźliby się w niedostatku przysługuje im uprawnienie żądania alimentów wobec dalszych krewnych. Również państwo obowiązane jest wspierać osoby w trudnej sytuacji bytowej, szczególnie dzieci, zatem o stosowną pomoc matka małoletnich może wystąpić także do ośrodka pomocy społecznej.

Odnosnie M. A. (1) Sąd nie mógł nie zwrócić uwagi na to, że o ile obecnie nie posiada jeszcze zdolności do samodzielnego utrzymania się, o tyle ukończył on już (...) Szkołę Zawodową, praktyki zawodowe miał do września, po czym będzie miał egzamin czeladniczy. Oznacza to, że przy dołożeniu staranności w najbliższym czasie zdobędzie uprawnienia umożliwiające mu podjęcie odpłatnego zatrudnienia, które pozwoli mu utrzymać się.

W związku z powyższym, Sąd na mocy art. 135 § 1 i 2 kro w związku z art. 133 § 1 kro orzekł jak w punkcie I, II i III sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na mocy art. 108 § 1 kpc oraz §8 pkt 3) i §4 pkt 2 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r.

w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, doliczając do stawki kwotę 207zł tytułem podatku VAT (pkt IV).

Sąd odstąpił od obciążania pozwanego kosztami postępowania, na mocy art. 102 kpc, o czym orzekł w punkcie V, mając na uwadze jego trudną sytuację finansową i życiową.

Ponadto, Sąd na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 kpc nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności (pkt V).